

Arrest

nr. 96 314 van 29 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 23 januari 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 januari 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 januari 2013 om 17 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 mei 2006 dient de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 12 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel tot terugbrenging (bijlage 26bis).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 23 januari 2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing instelde, wordt door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 211.655 van 1 maart 2011.

Op 22 oktober 2010 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 7 februari 2012 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 94 732 van 24 oktober 2012 wordt dit beroep verworpen en weigert de Raad aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 december 2012 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 11 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Tegen deze beslissing dient de verzoeker een verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in op 9 januari 2013. Op 29 januari 2013 dient de verzoeker ook een vordering in tot het bevelen van voorlopige maatregelen. Het verzoek tot schorsing en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werden verworpen bij 's Raads arrest nr. 96 284 van 31 januari 2013.

Op 23 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 23 januari 2013 en luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, C. V.A., Attaché, wordt aan de persoon die verklaart zich A.Z te noemen, geboren te G... op 19.12.1990, en welke verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven⁽⁴⁾.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

S 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

E] Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de

teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

S Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

[3 Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hem werd betekend op 11.12.2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een eerste asielaanvraag ingediend op 08.05.2006. Deze aanvraag werd definitief verworpen door het CGVS op 23.01.2007.

Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 22.10.2010. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 24.10.2012. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 14.11.2012.

Betrokkene heeft een derde asielaanvraag ingediend op 06.12.2012. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene heeft op 11.12.2012 een bijlage 13quater betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten.

Betrokkene werd door de gemeente Eeklo geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft een eerste aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 26.11.2009. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 28.09.2010. Deze beslissing is op 08.10.2010 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 08.03.2011. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 08.11.2012. Deze beslissing is op 12.12.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een derde aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 28.12.2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 23.01.2013.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ; Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

El In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 0 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hem werd betekend op 11.12.2012. Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) merkt op dat, in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat het onderhavige beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° In artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadeerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° In artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° In artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

3.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoeker, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Dit houdt in dat de verzoeker, behalve mits zijn toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoeker binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoeker binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede

zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terughoudingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

3.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoeker mag evenwel verwacht worden dat hij zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van zijn beroep, maar dat hij, rekening houdende met de vaststelling dat hij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor hij in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, zijn beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoeker de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

3.2.6. Indien de verzoeker reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel imminent wordt, dan kan de hij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

3.2.7. *In casu* is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 4.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en – op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De verweerder betwist niet dat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

In casu is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. De verzoeker ontwikkelt een eerste middel, waarin hij onder meer een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM.

4.3.2.2. In de nota met opmerkingen stelt de verweerder dat dit eerste middel onontvankelijk is omdat het niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing, maar tegen de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

4.3.2.3. De Raad stelt vast dat het betoog dat de verzoeker voert inderdaad een letterlijke herneming is van het eerste en enige middel zoals ontwikkeld in het verzoekschrift tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dat op zijn beurt een herneming is van het enige middel zoals uiteengezet in het beroep tot nietigverklaring en het verzoek tot schorsing tegen de beslissing van 11 december 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater), zaak die gekend is onder het rolnummer 116 817 en waarin op 31 januari 2013 een arrest werd gewezen waarbij de vordering tot schorsing alsook de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid werden verworpen bij arrest met nummer 96 284.

Samen met de verweerder dient te worden vastgesteld dat het eerste middel niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing. Het eerste middel is niet ontvankelijk.

4.3.2.4. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, gaat de Raad wel in op de in het eerste middel aangevoerde grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM, een grief die overigens niet zozeer de beslissing van 11 december 2012 houdende de weigering tot in overwegingname viseert maar in het algemeen wordt betrokken op “een gedwongen terugkeer naar Afghanistan”. De onder de hoofding “moeilijk herstellen ernstig nadeel” ontwikkelde grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM wordt eveneens onderzocht.

4.3.2.5. De verzoeker betoogt als volgt:

“Een uitwijzing van verzoekende partij zou tevens een schending van artikel 3 EVRM uitmaken. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zou niet enkel een ernstige aantasting van de levenskwaliteit van de verzoekende partij inhouden, maar zou ook een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Reden waarom het CGVS consequent subsidiaire bescherming toekent voor personen afkomstig uit Ghazni.”

Onder de hoofding “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” citeert de verzoeker uit de stukken 3 en 4 die als bijlage aan het verzoekschrift gaan, en zet hij verder het volgende uiteen:

“IV. i. Overeenkomstig artikel [39/82, §2 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden . beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen.

Verzoekende partij is dus niet gehouden om het bewijs te leveren dat zij met zekerheid een nadeel zé l ondergaan, maar dat een risico voor zulks bestaat.

Eén gedwongen terugkeer naar Afghanistan zou niet enkel een érnstige aantasting van de levenskwaliteit van de verzoekende partij inhouden, maar zou ook een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Reden waarom het CGVS consequent subsidiaire bescherming toekent voor personen afkomstig uit Ghazni, (stuk 3)

Verzoekende partij loopt immers het risico om blootgesteld te worden aan willekeurig geweld. Dit vormt onmiskenbaar een schending van artikel 3 EVRM.

IV.2. Verzoekende partij wordt bovendien teruggestuurd in het slechtst mogelijke jaargetijde.

Internationale rapporten laten zien dat de situatie in de winter in Kaboel sowieso geen pretje is, laat staan voor mensen die in deze periode worden teruggestuurd zonder véder begeleidingsmaatregelen:

(...)

In bepaalde gevallen is de winter voor ontheemden in Kaboel zelfs ronduit levensbedreigend

(...)

Uit voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat de gedwongen terugkeer van de verzoekende partij wel degelijk een ernstig risico op een moeilijk te herstellen nadeel inhoudt.

Niet alleen verdient verzoekende partij subsidiaire bescherming in België aangezien zij wel degelijk uit de provincie G. afkomstig is en geen reëel intern vluchteralternatief heeft; een repatriëring naar Kaboel, in het middel van de winter, zonder dat er daar enig opvangnet voor verzoekende partij klaarstaat, houdt ernstige risico's in. Een risico op een schending van artikel 3 EVRM ligt dan ook voor de hand.”

4.3.2.6. De Raad wijst er op dat uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekers asielrelaas in het kader van het onderzoek van diens tweede asielrelaas bij arrest nr. 90 237 van 24 oktober 2012 als ongeloofwaardig werd afgedaan. In dit arrest wordt tevens op gemotiveerde wijze de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker geweigerd.

De Raad stelt vast dat de verzoeker wel een aantal uittreksels bijvoegt van internationale rapporten betreffende de situatie in Afghanistan. Het betreft het rapport "*UNHCR begins new winter aid service across Afghanistan*" van de UN High Commissioner for Refugees dd. 30 november 2012, het rapport van Amnesty International "*Children among 17 dead in camps amid harsh winter conditions*" van 21 januari 2013 en het rapport "*UN Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" dd. 17 december 2010 alsook een nota van het Commissariaat-Generaal "*Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers*" van september 2010.

4.3.2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Artikel 3 van het EVRM vereist wel dat de verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (R.v.St. nr. 105.233 van 27 maart 2002, R.v.St. nr. 105.262 van 28 maart 2002, R.v.St. nr. 104.674 van 14 maart 2002).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

4.3.2.8. Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

4.3.2.9. Het is in principe aan de verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

4.3.2.10. Waar de verzoeker verwijst naar de wintersituatie in Kaboel en de rapporten “*UNHCR begins new winter aid service across Afghanistan*” dd. 30 november 2012 en “*Children among 17 dead in camps amid harsh winter conditions*” van 21 januari 2013, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker deze algemene informatie niet op zijn persoonlijke situatie betreft. De verzoeker brengt geen concrete elementen aan die erop zouden wijzen dat hij persoonlijk, bij zijn verwijdering, in Afghanistan zal terecht komen zonder verdere omkadering. Hoewel op grond van de door de verzoeker bijgebrachte bronnen kan vastgesteld worden dat er in Kaboel in de landelijke gebieden problemen zijn voor teruggestuurde asielzoekers en andere ontheemden in de zeer koude winter die er momenteel heerst, dient te worden vastgesteld dat uit diezelfde rapporten tevens blijkt dat acties worden ondernomen door het UNHCR in coördinatie met het Ministry Of Refugees and Repatriation, OCHA en de National Disaster Management Authority, om hulp te bieden aan personen die in nood verkeren. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoeker niet concreet aantoont dat hij persoonlijk in Afghanistan in een dergelijke penibele toestand zal terecht komen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker beweert wel doch toont niet in concreto aan dat hij in Afghanistan niet over een opvangnet van vrienden of familieleden beschikt die hem onderdak zouden kunnen geven. De verzoeker toont *prima facie* niet concreet aan dat de problemen zoals beschreven in de hem aangehaalde rapporten, wat hem betreft, wijzen op een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De loutere verwijzing naar de hierboven aangehaalde rapporten, zonder deze rapporten te betrekken op zijn concrete situatie, volstaat op het eerste gezicht niet om het voorgehouden risico aannemelijk te maken.

4.3.2.11. Waar de verzoeker verwijst naar het rapport “*UN Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” dd. 17 december 2010 alsook naar een nota van het Commissariaat-Generaal “*Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers*” van september 2010, dient te worden opgemerkt de verzoeker zich wederom beperkt tot de loutere verwijzingen naar deze rapporten. De verzoeker brengt geen nadere en concrete bewijsstukken bij die zijn bewering dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan een ernstige aantasting van zijn levenskwaliteit en een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM kan ondersteunen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). De verwijzing naar het beleidslijnen van het Commissariaat-generaal inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers van september 2010 is niet dienstig aangezien uit de thans voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker reeds twee asielprocedures heeft doorlopen waarbij zeer recent nog door de Raad bij arrest van 24 oktober 2012 verzoekers afkomst uit Ghazni ongeloofwaardig werd bevonden “(Aan verzoekers afkomst uit Ghazni kan geen geloof worden gehecht”, arrest nr. 94 732, p. 8). De loutere bewering van de verzoeker dat hij wel degelijk uit de provincie Gazni afkomstig is en geen

intern vluchtalternatief heeft, kan *prima facie* dan ook niet worden aangenomen. Ook op deze punten maakt de verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

4.3.2.12. Gelet op hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat de verzoeker op *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoont.

4.3.3. De verzoeker heeft geen verdedigbare grief aangevoerd.

In de huidige stand van het geding wordt het tweede middel niet onderzocht, vermits zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Alle elementen die werden opgeworpen ter ondersteuning van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, werden reeds besproken naar aanleiding van hetgeen uiteen werd gezet betreffende de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM. Het volstaat dan ook te verwijzen naar onder de randnummers 4.3.2.5. tot 4.3.2.12. gegeven uiteenzetting waaruit blijkt dat de verzoeker *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt derwijze dat deze grief niet als niet ernstig wordt beschouwd. De verzoeker beweert wel dat hij een nadeel riskeert te lopen door in het midden van de winter zonder enig opvangnet in Kaboel terecht te komen, doch hij brengt geen concrete elementen bij die deze beweringen kunnen staven.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen concrete gegevens aanvoert waaruit blijkt dat hij bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan.

Wat de herstelbaarheid van het nadeel betreft en waar dit nadeel op de winter in Afghanistan betrekking heeft, wijst de Raad er geheel ten overvloede op dat overeenkomstig artikel 74/17, §2 van de vreemdelingenwet de mogelijkheid bestaat om de verwijdering tijdelijk uit te stellen.

De verzoeker toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

4.5. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en dertien door:

mevr. C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. TRICOT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

C. DE GROOTE